

Cai, en pågående historia..

En solig dag 1966, samma gyllene år som England vann fotbolls VM, kom min pappa hem med peggår, boll och några klubbor. Kommer ihåg det som om det vore igår, att se honom slå sina första slag var min dittills häftigaste upplevelse!

Fem år gammal tar en liten blond kille i rutig skjorta, slitna shorts o bruna tofflor sina första svingar. Wow vilken känsla, bollen for iväg flera meter...!

Klubborna jag använde, eller ska jag säga klubban, var "något" lång så enda chansen till en sving blev att stoppa upp skaftändan i vänster armhåla. Detta blev starten till ett livslångt förhållande mellan mig och Golfen.

Från den dagen använde jag trädgården som golfbana, utan att överdriva kan jag säga att det gick inte en dag utan att jag gick en runda på "min" bana. Otaliga är de hål jag grävt för att få till bästa möjliga hålkopp.

På den här tiden var det inte att tänka på att få bli medlem (Halmstad GK) utan man fick snällt vänta tills man fyllde 12 år, dessa år kändes som en hel evighet för en grabb i min ålder. Under tiden fick man träna på puttinggreenen (om man bad snällt) och spela med förälder i mån av plats på banan. Det tog alltså 7 års väntan innan jag till slut fick bli medlem på klubben men det var det värt, innan första året var över hade jag nu 12 i hcp. Här följde sedan ett intensivt spelande med både träning och tävling och vid 18 års ålder hade jag sänkt mig till scr.

Under den här tiden var jag "känd" som den som tränade mest och jag är ganska säker på att det stämde, jag tränade nämligen alltid! Det fanns en artikel om mig i en lokal tidning, som handlade om min vinterträning. Bifogad var en bild där jag tränade på isen med som det stod "isbrytaren som enda tränings-sällskap". Vart jag än kom och tävlade efter detta, så blev jag påmind om den artikeln.

En annan för mig lite mindre lustig historia var när några av de äldre medlemmarna "anmälde" mig till styrelsen, för att slita för mycket på området på och kring puttinggreenen när jag tränade! Visst är det underbart med uppmuntran!

Dessa år tävlade jag så mycket jag kunde och då det inte fanns några junior tourer som idag, var det stora nationella juniortävlingar som lockade, även DM var något man satsade stort på och bara måste vinna.

I dag för ju Distriktsmästerskapen en tynande tillvaro bland alla tourer, men då var det något man bara skulle vinna vilket också skedde vid några tillfällen.

1980 blev ett år att minnas, 18 år gammal spelade jag en stor juniortävling på Halmstad GK. Klubben var allmänt känd som landets bästa, längsta och svåraste golfbana och hade därför ett banrekord på "höga" 71 slag, en anledning till att banan var så svår var att vegetationen runt banan var så tät. Om man nu hittade bollen fanns det bara en väg ut och den ledde aldrig mot hål! Idag har man rensat upp kringområdena så idag är det en annan bana.

Resultatet på 71 delades av Björn Svedin och Dag Aurell, två för tiden kända landslagsspelare.

Mina första "golf skor" och klubba!

När 72 håls tävlingen var över hade jag vunnit denna med tio slag och satt ett nytt banrekord på 66 slag, ett resultat som min dåvarande tränare (Bruce Grafton) sa skulle stå sig i minst 20 år. Bruce hade rätt det tog faktiskt hela 34 år innan det slogs och det var under europamästerskapet 2014. Det nya rekordet lyder på 65 slag.

Samma höst, säkert delvis beroende på den bedriften, fick jag ett telefonsamtal från juniorlandslagets ledare Jan Blomqvist, glömmet det aldrig, kändes som en skön bekräftelse på att nu var jag på rätt väg. Här följde ett flertal år i junior- och seniorlandslagstrupper med några topp fem platser på SM som bästa resultat, 1984 bestämde jag mig så för att bli professionell golfspelare. Så här efteråt känns det som om jag spelade på tok för få år som proffs, jag slutade ju tävla 1990, men så kändes det inte då. Under de här åren hann jag trots allt med att spela på Svenska Touren, Challenge Touren, Afrikanska Touren samt några tävlingar på Europa Touren. Bästa resultat från de här tävlingarna blev ett antal placeringar bland de fem första med ett förlorat särspel som bäst. (Svenska Touren) En av anledningarna till att jag känner att jag kanske slutade för tidigt är att många av de jag då spelade och umgicks med fortfarande 20 år senare spelar och gör det bättre än någonsin.

Mest noterbara spelarkompisar från den tiden måste vara Vijay Singh, Per Ulrik Johansson, Jesper Parnevik, Joakim Häggman, Peter Hedblom och Robert Karlsson dessa var bra då och några är ju fortfarande aktiva på högsta nivå.

Den häftigaste spelare jag spelat med måste vara Vijay Singh, han fick sitt internationella genombrott när vi spelade Afrika touren 1988. Redan då stod det klart att han skulle bli något alldeles extra, vilka golfslag han slog! Jag kommer ihåg att jag under en fika med Mikael Ericsson, tror att det var 1994 sa att han kommer att vinna en major, kommer inte ihåg om Micke höll med men Vijay måste ha gjort det för han nöjde sig inte med att bara vinna majors utan blev sedermera ny världsetta! Kan ju nämna att Mikael under samma fika sa att han skulle försöka bli domare på Europa Touren. Jag tvivlade ☺ men idag är Mikael den kanske mest rutinerade Tournament Directorn på Europa Touren! Noterbart från 1988 är annars att även Colin Montgomery spelade Afrika touren, han hade det året kvalat in till Europa touren. Han skulle sedan komma att vinna 8 totalsegrar på Europa Touren varav sju i rad. Det är bra!

Under de här åren på 80talet var jag uttagen i svenska proffslandslaget, en grupp unga "heta" pron som man från förbundshåll trodde starkt på. Här har jag ett speciellt minne från ett träningsläger vi hade på Valderama i Spanien. Det hör till saken att klubben var och är en av Europas "finaste" golfbanor och när hela truppen stod på övningsgreenen blev jag inkallad till kontoret där personalen **fast** meddelade att om jag ville spela deras bana skulle jag se till att byta ut de opassande korta shorts jag hade på mig. Eftersom att jag inte hade några andra byxor med mig, blev jag tvungen att besöka shopen där de enda byxor som fanns att köpa var ett par **SPYGRÖNA** långbyxor i något slags stretchmaterial! Idag skulle man åka fast för förargelseväckande beteende om man bar dessa, jag använde byxorna en gång, vek sedan ner dessa och så ligger dessa än idag. Hade hoppats att jag kunde lägga in en bild på dessa men så här 38 år senare kan jag inte längre hitta dessa. Synd!

Aha... här har vi kanske anledningen till att jag idag trots stora påtryckningar från min nya fru Bittan sällan ses i shorts!

När det gäller Europa touren, så blev det till ett kapitel i sig. Fem gånger var jag och kvalade i förhoppning om att kunna ta mig in på touren utan att lyckas fullt ut. Det var bara att konstatera att jag inte var bra nog. För den som tycker att fem gånger låter mycket kan tilläggas att en våra vinnare på ET touren, Fredrik Andersson Hed kvalat 13 gånger till Touren vilket skall vara rekord för Europa touren. Nu är han en vinnare på Europa touren, grymt!

Alla dessa erfarenheter från kvalen är bland de bättre minnena jag har från tävlingsgolven. Trots att det inte gick som önskat fick jag mycket värdefull erfarenhet som jag än idag har stor nytta av. Under de år jag spelade tourkvalen så spelades dessa på La Manga i Spanien och Jag kom att lära mig älska det stället! Mitt sista kval år 1989 träffade jag Seve Ballesteros bror Manuel, han var vid detta tillfälle golfinstruktör på La Manga och av honom köpte jag en av Severianos gamla avlagda golfklubbor. En järntrea som fanns i bagen när han vann British Open . Nu hänger den på väggen bland väldigt många andra klubbor!

Seves järn 3:a

1990 träffade jag min första fru och det som skulle bli ett kort uppehåll i tävlandet, blev till ett permanent slut på karriären. Så här efteråt känns det som om jag slutade alldeles för tidigt, men så blev det. Min sista tävling kommer jag ihåg inte för att det blev den sista och inte heller för att jag spelade speciellt bra i den, utan för hur jag spelade *dagen innan!* Tävlingen var PGA Mästerskapet och spelades detta året på Halmstads GK. Dagen innan tävlingen spelade jag med tre pron och vi valde att spela banan så långt bak det nu bara gick. Pro tävlingar spelas ju från vit/svart tee och dagen innan vet man inte hur långt bak de kommer att placera kulorna. Alltså lika bra att spela **allra längst** bak, slutade dagen på 65 slag vann vår egna interna tävling ett slag bättre än mitt då gällande banrekord, snacka om att vara "bäst när det gäller"! ARRGH!!

Efter ett par år helt utanför golfen, två år utan ett enda golfslag faktiskt, startade jag den bana som jag än idag håller fast vid, den som golftränare. Egentligen startade jag mycket tidigare, våren 1985, alltså redan under min tid som spelare utbildade jag mig som instruktör. Under de tidiga åren var jag anlitad av andra pro spelare för att hjälpa dessa med deras spel, en liten annorlunda start på en tränarkarriär kan tyckas, men visar vilken panik även bättre spelare kan råka ut för! ☺ Jag har under hela mitt liv studerat svingen och än idag utbildar jag mig varje år och ser till att det inte blir några hål i min kunskapsbank. För mig är det lika intressant vare sig det gäller kost, mental träning, pedagogik eller sving teknik. Golf är en synnerligen komplex idrott och saknar man en bit kan man aldrig nå sitt maximum vare sig du är spelare eller tränare.

Min första fasta anställning som tränare var på **Bäckavattnet GK**, här blev jag genom Peter Olsson, som då var tränare på Bäckavattnet, anlitad för att i första hand ta hand om deras elitträning. Efter en kort tid blev jag sedan delaktig i all klubbens träning.

På Bäckavattnet fick jag mina första rysningar som instruktör, detta när jag hade hand om nya och alldeles "vanliga" golfare.

Många tror att det måste vara fantastiskt att ha hand om duktiga spelare och visst är det roligt, men absolut roligast är den nya eller vardagliga golfaren. Duktiga spelare är beredda på att lägga ned hur mycket tid som helst för att bli bättre, den vanlige golfaren vill bli bättre utan att egentligen träna alls! Det kallar jag en riktig utmaning! ☺

Hur jag kom till **Vinbergs Golfklubb**.

När Mikael Ericsson som då varit tränare på Vinberg under ett par år meddelade att han tänkte sluta, var han vänlig nog att rekommendera mig som efterträdare. Efter ett möte med Rolf Ivarsson (dåvarande ordförande i klubben) samt ytterligare representanter från klubb och anläggning blev det så klart med min anställning hösten 1996/våren 97. Min anställning var från början säsongsbetonad och sträckte sig från mars till och med september månad ut. I detta läge var det klubben som stod för min lön. Efter några år övergick denna till att gälla hela året och nu var det Anläggningen som stod för min anställning.

2009 togs det ett beslut i styrelsen att om vi skulle matcha dagens krav från en allt hårdare verklighet, så skulle varje del göra det den gjorde bäst. Detta ledde till att föreningen Vinbergs Golfklubb tog hand om det idrottsliga, Anläggningen skötseln av banan samt ekonomin kring denna och jag skulle ta hand om all utbildning. Detta innebär att jag sedan starten av 2009 sköter all utbildning i egen regi, sannerligen utmanande och stimulerande! Det som gör det extra stimulerande är allt det stöd jag känner från klubben och alla de elever som valt att komma till mig.

20 år har alltså passerat sedan min ankomst till Vinberg och nu är det dags för nya utmaningar! Från och med 2017 kommer jag att även representera och utbilda för **Ullared Flädje Golfklubb**.

Detta kommer att innebära en stor utmaning för mig. Två klubbar innebär mycket jobb men om jag sköter mig så kommer detta att leda till nya spännande möjligheter och det blir så inspirerande!

Detta var den korta, snabba enkla versionen av en tid som golfare och vägen till tränare. Historien om pojken i tofflorna som vigde livet åt golfen sträcker sig så här långt till 2017. Vad som händer närmast får vi se, uppdatering följer.

CAI NILSSON